Súd:	Okresný súd Senica
Spisová značka:	10C/32/2010
Identifikačné číslo súdneho spisu:	2610202364
Dátum vydania rozhodnutia:	23. 08. 2012
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Milan Trylč
ECLI:	ECLI:SK:OSSE:2012:2610202364.18

Rozhodnutie

Okresný súd Senica sudcom JUDr. Milanom Trylčom v právnej veci žalobkyne: R. Š., U.. XX.X.XXXX, Č. XXX, XXX XX E., štátna občianka SR, právne zastúpená: JUDr. Ľudovítom Štanglovičom, advokátom, Mostová 6, Šaľa proti žalovanému: C. R., U.. XX.X.XXXX, D. XXX, XXX XX E., št. občan SR, zastúpený: JUDr. Agátou Džačovskou, advokátkou, Hviezdoslavova 315, 905 01 Senica, o ochranu osobnosti, takto

r o z h o d o l :

I. Žalovaný je povinný do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku zaslať žalobkyni písomné ospravedlnenie nasledujúceho znenia:

„Ospravedlňujem sa Vám za krivé obvinenia a lživé tvrdenia, ktoré som o Vás rozširoval, pričom tieto sa týkali údajného poskytovania zoznamov klientov D. E. E., K..E.. neoprávneným osobám, ktorého konania ste sa však nikdy nedopustili a ktoré tvrdenia vyústili do Vášho trestného stíhania, ktoré bolo skončené oslobodzujúcim rozsudkom Okresného súdu Senica, sp. zn. XT XX/XXXX zo dňa 9.6.2009, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 5.11.2009“

II. Žalovaný je povinný do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku doručiť D. E. E., K..E.., na adresu jej sídla R. XX, XXX XX R. a Z. D., K..E.. na adresu jej sídla: R. XX/A, XXX XX R. písomné ospravedlnenie nasledovného znenia:

„Ospravedlňujem sa R. Š., U.. XX.X.XXXX, F. R. Č. XXX, XXX XX E. za krivé obvinenia a lživé tvrdenia, ktoré som o nej rozširoval, pričom tieto sa týkali údajného poskytovania zoznamov klientov D. E. E., K..E.. neoprávneným osobám, ktorého konania sa však nikdy nedopustila, a ktoré tvrdenia vyústili do jej trestného stíhania, ktoré bolo skončené oslobodzujúcim rozsudkom Okresného súdu Senica sp. zn. XT XX/XXXX zo dňa 9.6.2009, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 5.11.2009.“

Vo zvyšku súd žalobu z a m i e t a.

Žiaden z účastníkov n e m á právo na náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

Žalobkyňa podala dňa 10.3.2010 na tunajšom súde žalobu, ktorou sa domáhala, aby tunajší súd vydal rozhodnutie, ktorým uloží žalovanému povinnosť morálne formou ospravedlnenia a finančne vyvážiť a znížiť nepriaznivé následky jeho neoprávneného zásahu do jej osobnostných práv.

Žalobkyňa na podanej žalobe trvala.

Žalovaný so žalobou nesúhlasil.

Tunajší súd vykonal dokazovanie výsluchom žalobkyne, žalovaného, ich právnych zástupcov ako aj ich písomnými vyjadreniami, výsluchom spolupracovníkov žalobkyne, klientov žalobkyne a to: G.. C. C., A.. C. D., B.. C. E., B.. C. F., F. R., N. Š., B. R., C. I., L.U. E., Y. T., G.. W. T., R. O., C. Š., Y. C., K. G., C. H., B. T., Š. W., B.. D. W., B.. L. R.O., D. A., Y. R., B.. Y. R., H. I., spisom Okresného súdu Senica XT/XX/XXXX, upovedomením žalovaného zaslaným D. zo dňa 23.1.2004, informáciou o prešetrení a žiadosťou o zaujatie stanoviska zo dňa 6.2.2004, trestným oznámením D. zo dňa 11.2.2004, správou Z. D., K..E.. (ďalej len „Z.“) zo dňa 10.8.2004, správou D. zo dňa 16.1.2012, lekárskymi správami o zdravotnom stave žalobkyne, správami o príjme žalobkyne od 2002 do 2007 ako aj ostatným obsahom spisu a zistil tento skutkový stav veci:

Listom zo dňa 23.1.2004 adresovaným D. E. E., K..E.. (ďalej len „D.“) žalovaný oznámil, že žalobkyňa, ako bývalá pracovníčka D. používa databázu klientov D., „čo je podľa občianskeho zákonníka - ochrany osobných údajov trestné“. Žiadal D. o konanie v tejto veci a o nápravu, pričom v opačnom prípade bol ochotný poskytnúť informácie aj médiám, čím by bola D. poškodená. V ďalšom žiadal o vyrozumenie v tejto veci na adresu svojho trvalého pobytu. Táto skutočnosť bola medzi účastníkmi nesporná. D. následne po obdržaní tohto listu podľa dňa 11.2.2004 trestné oznámenie pre trestný čin ohrozenia obchodného tajomstva, bankového tajomstva a daňového tajomstva podľa § 122 ods. 1 Tr. zák. Uznesením zo dňa 25.3.2005 ORPZ E. pod č. k. Č.: O.-XXX/X-O.-E.-XXXX začal trestné stíhanie žalobkyne pre trestné čin neoprávneného nakladania s osobnými údajmi podľa § 178 ods. 2 Tr. zák. Dňa 4.4.2005 žalobkyňa podala proti tomuto uzneseniu sťažnosť. Okresná prokuratúra v E. dňa 13.2.2006 podala na žalobkyňu obžalobu pre trestný čin ohrozenia obchodného tajomstva, bankového tajomstva a daňového tajomstva podľa § 122 ods. 1 Tr. zák. Okresný súd Senica rozsudkom č. k. XT XX/XXXX zo dňa 9.6.2009, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 5.11.2009, žalobkyňu spod obžaloby oslobodil, nakoľko nebolo dokázané, že sa stal skutok pre ktorý je obžalovaná stíhaná. Súd v odôvodnení tohto rozsudku dospel k záveru, že sám žalovaný, ktorý bol de facto iniciátorom celého stíhania, nijakým spôsobom nepreukázal pravdivosť svojho tvrdenia, teda že mu žalobkyňa poskytla predmetnú databázu klientov spoločnosti D.:

Z výsluchu žalovaného, jeho právneho zástupcu, ako aj z písomných vyjadrení mal súd preukázané, že tento nesúhlasí so žalobou žalobkyne v celom rozsahu a žiada ju zamietnuť ako nedôvodnú. Žalovaný uviedol, že nemal záujem krivo obviniť žalobkyňu. Jediným dôvodom, prečo informáciu o zneužívaní databázy klientov žalobkyňou poskytol D. bolo, aby chránil seba a aby nemohol byť v podozrení, že túto databáz zneužíva on sám. Uviedol, že predmetnou databázou disponoval, dostal ju od žalobkyne na porade, ktorá sa konávala každý pondelok. Uviedol tiež, že má dojem, že keď chcela, aby odišiel zo spoločnosti L. do spoločnosti Z. túto databázu mu ukázala na traktorovom papieri (počítačovom papieri). Databázu prevzal od žalobkyne preto, lebo táto sa jemu a ostatným kolegom vyhrážala, že ak nebudú kontaktovať klientov, tak skončia. Právny zástupca žalovaného zároveň vzniesol námietku premlčania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Z výsluchu žalobkyne, jej právneho zástupcu, ako aj z písomných vyjadrení súd zistil, že táto na svojej žalobe trvá, je presvedčená o tom, že žalovaný svojím správaním a to najmä tým, že svojím nepravdivým tvrdením, že táto zneužíva databázu klientov spoločnosti D. inicioval vyššie uvedené trestné konanie, neoprávnene zasiahol do jej osobnostných práv chránených v zmysle ustanovenia § 11 OZ, pričom jej spôsobil ujmu v značnej miere ako v súkromnom, tak aj v pracovnom živote. V ďalšom žalobkyňa tvrdila, že žalovaný znevažoval osobu žalobkyne aj pred kolegami a potencionálnymi klientmi, v ktorých vyvolal pochybnosti o dôveryhodnosti a čestnosti žalobkyne. Právny zástupca žalobkyne zaujal k námietke premlčania nároku na náhradu nemajetkovej ujmy odmietavé stanovisko podporené rozhodnutiami NS ČR a komentárom k českému občianskemu zákonníku.

Svedok G.. C. C. uviedol, že v roku 2000 - 2001 začal pracovať ako okresný riaditeľ D., pričom čo sa týka vzťahov medzi účastníkmi tohto konania, si vzhľadom na odstup času nespomína o čo sa jednalo.

Svedok A.. C. D. vo svojej výpovedi uviedol, že od 1.1.1997 pracoval ako regionálny riaditeľ pobočky D.. Od 1.1.2002 v tej iste pozícii v F.. Uviedol, že ak k tomuto prípadu písal aj nejaký list (č. l. 93 spisu XT/XX/XXXX), vzhľadom na množstvo korešpondencie si na toto nepamätá. Jediné čo si pamätá, že sa jednalo o nejaký problém ohľadom databáz. So žalobkyňou sa nikdy osobne nestretol.
Z výsluchu svedka C. E. súd zistil, že v rokoch 2006 - 2010 bol priamym nadriadeným žalobkyne ako riaditeľ Z.. V súčasnej dobe je opätovne jej nadriadeným. V predchádzajúcom období sa dopočul, že žalobkyňa bola trestne stíhaná. Keď sa rozhodoval, či žalobkyňa bude vo funkcii manažérky skupiny alebo vo funkcii rodinného poistné poradcu, na základe tohto, že bola trestne stíhaná, aby nebola tak na očiach rozhodol, že nebude vo funkcii manažérky skupiny. Na trestné stíhanie sa neinformoval u orgánov činných v trestnom konaní, samotný fakt, že je trestne stíhaná mu pre hore uvedené rozhodnutie stačilo. Nepremýšľal o tom, že či pri tomto rozhodnutí zachoval princíp prezumcie neviny. Rozhodol, že pri tomto spôsobe obchodovania musí dať trestne stíhaného človeka z očí.

Svedok C. F. uviedol, že pracoval ako celoslovenský riaditeľ Z.. Mal troch regionálnych riaditeľov a 48 okresných, medzi ktorých patrila aj žalobkyňa. Žalovaný pracoval ako obchodník v E., neskôr ako manažér skupiny v G.. Svedok si spomenul, že o trestnom stíhaní žalobkyne hovoril s jej regionálnou riaditeľkou. Mal vedomosť o tom, že sa jednalo o nejakú databázu klientov. Spomenul si, že s oboma účastníkmi tohto konania vykonal pohovor, na základe podnetu žalobkyne, ktorá si sťažovala, že žalobca jej robí zle. Jeho záujmom bolo, aby obchodné skupiny E. aj G. vykazovali dobré obchodné výsledky, čo sa dialo. Je pravdou, že po tomto incidente spozornel a viac si začal všímať E..

Svedok F. R. uviedol, že v čase od 1.5.1992 do 31.8.2010 pracoval ako generálny riaditeľ v Z.. O trestnom stíhaní žalobkyne sa dozvedel od vedúceho odboru vnútornej kontroly Z.. Keď dostal informáciu, že v trestnom stíhaní žalobkyne bol vydaný trestný rozkaz, na základe tohto bolo rozhodnuté, že aj keď sa jedná o SZČO, žalobkyňa svojim spôsobom reprezentuje aj ich spoločnosť a preto bude z pozície oblastného manažéra odvolaná. Bol informovaný o tom, že k tomuto odvolaniu došlo. Žalobkyňu poznal, mal o nej dobré referencie, aj keď vedel, že má dobré výsledky, je húževnatá, vytrvalá, uvažoval, že by pracovala ako školiteľka pre nových zamestnancov, po informácii o vydaní trestného rozkazu bola vhodnosť jej takéhoto pracovného zaradenia otázna. Svedok potvrdil, že Z. bola všeobecne rozšírená informácie o trestnom stíhaní žalobkyne s tým, že v súvislosti s vydaním trestného rozkazu bolo rozhodnuté o tej odvolaní z funkcie.

Svedkyňa N. Š. vo svojej výpovedi uviedla, že v rokoch 2000 - 2010 bola vo funkcii regionálneho riaditeľa Z.. Nevedela presne uviesť, kedy sa začalo hovoriť, že žalobkyňa zneužíva nejakú databázu klientov. Podľa svedkyne žalobkyňa nebola poškodená finančne, keďže nebola odvolaná z funkcie oblastného manažéra, bola však poškodená tým, že žalobkyne ako oblastnej manažérke neboli zasielané plnohodnotné databázy klientov, aké sa posielali iným oblastným centrám. V menšej miere boli databázy zasielané z dôvodu ich ľahšej kontrolovateľnosti. Svedkyňa potvrdila, že so svojim vtedajším nadriadeným pánom F. dlho hovorili o možnosti odvolania z funkcie oblastnej manažérky, čo už samo o sebe je poškodením dobrého mena. Počas výkonu funkcie svedkyne k odvolaniu žalobkyne z funkcie neprišlo, došlo k tomu až neskôr, a to z toho dôvodu, že bola podozrivá z manipulácie databázy klientov. Iný dôvod na jej odvolanie nebol, keďže patrila k najlepším pracovníkom. Svedkyňa si spomenula, že o zneužívaní databázy sa hovorilo aj oficiálne, keďže žalobkyňa mala dobré výsledky, kolegovia hovorili o tom, že sa jej dobre robí, keď takéto databázy má.

Svedkyňa B. vo svoje výpovedi uviedla, že v roku 2001-2010 pracovala pre poisťovňu Z. aj ako obchodný zástupca aj ako oblastný manažér v Prievidzi. Keď začala táto aféra (trestné stíhanie žalobkyne) začali sa kolegovia k žalobkyni správať s odstupom. Na pravidelných mesačných poradách sa o tejto afére kolegovia bavili, čo mohlo trvať po dobu dvoch rokov. Aj medzi obchodníkmi v Prievidzi sa o tomto dosť často rozprávalo. Kolegovia brali skutočnosť, že voči žalobkyni takéto podozrenie existuje ako reálnu vec. Svedkyňa dodala, že nemala žiadnu vedomosť o tom z akého zdroja sa šírili informácie o zneužívaní databáz klientov žalobkyňou. Videla, že pracovníci Z. sa na spoločných poradách sa k žalobkyni správajú s odstupom.

Z výsluchu svedkyne C. I. súd zistil, že od roku 2000 - 2006 pracovala ako obchodný zástupca spoločnosti Z.. Žalobkyňa bola jej nariadenou. Nikdy počas pravidelných týždňových porád, ktorých sa zúčastňovala najmenej 3-krát do mesiaca neprišlo k tomu, že by žalobkyňa dávala obchodným zástupcom zoznamy klientov niektorej z iných poisťovacích spoločností. Je pravdou, že obchodný zástupcovia sa o trestnom stíhaní žalobkyne rozprávali, všetci boli nahnevaný, že mali chodiť na výsluchy na políciu. Svedkyňa nemala vedomosť o tom, že by mala byť predvolaná na výsluch v súvislosti fyzického napadnutia žalobkyne žalovaným, ani si nespomenula, že by sa niekedy žalobkyni žalovala na to, že jej žalovaný zasahoval do rozhovoru s jej klientom.

Svedkyňa L. E., dcéra žalobkyne, ktorá od decembra 2001 do súčasnej doby pracuje v spoločnosti Z., uviedla, že žalovaný mal výhrady proti jej nástupu do práce s tým, že nadriadenou bude jej matka. Vystupoval agresívne, voči kolegom bola vulgárny. Po odchode klientky nevhodne komentoval jej výzor, stávalo sa , že žalobkyni aj za prítomnosti iných obchodníkov nadával tak, že používal vulgarizmy. Po začatí trestného stíhania žalobkyne sa stávalo, že klienti ktorý nevedeli o jej príbuzenskom pomere s žalobkyňou sa na jej trestné stíhanie vypytovali.

Svedkyňa Y. T. uviedla, že v roku 2006 začala pracovať v Z.. Na školeniach obchodných zástupcov sa hovorilo o nezhodách účastníkov, avšak nič konkrétne svedkyňa uviesť nevedela.

Svedok G.. W. T. uviedol, že so žalobkyňou udržiava partnerský vzťah. Keď v roku 2007 chcel uzatvoriť poistnú zmluvu a čakal na žalobkyňu, nejaká pracovníčka Z. sa ho spýtala prečo za žalobkyňou ide, keď je obvinená z trestnej činnosti a možno ju z práce vyhodia. Po tejto informácii pristupoval k žalobkyne s odstupom, nemienil svoje poistenie riešiť s osobou trestne stíhanou. V roku 2010 pracoval ako mandatár pre Z.. Pri rozhovoroch s klientmi zistil, že téma trestného stíhania žalobkyne medzi klientmi ešte doznieva alebo rezonuje, pretože sa ho pýtali ako žalobkyňa dopadla. Po nadviazaní partnerského vzťahu s žalobkyňou si všimol, že trestné stíhanie na ňu zle vplývalo, zhoršil sa jej zdravotný stav. Bol svedkom toho, keď oblastný riaditeľ Z. žalobkyne povedal, že nemôže pôsobiť vo funkcii regionálneho manažéra, pretože je trestne stíhaná. Tak isto reakcie iného ako pracovného okolia žalobkyne boli nedôverčivé, všetkým musela vysvetľovať ako sa konanie vyvíja. Takéto reakcie vo vzťahu k žalobkyni pozoroval od roku 2008. Dôsledkom telefonátu medzi žalobkyňou a klientom po ktorom sa žalobkyňa rozplakala s tým, že klienti s ňou zametajú.

Svedok R. O. bol klientom Z.. Zmluvu o poistení uzatváral v roku 2006 so žalobkyňou. Keď mal nastúpiť ako obchodný zástupca Z. v kanceláriách hovorili o tom, že žalobkyňa má problémy, robí podfuky. Všeobecne sa hovorilo, že má problémy so zákonom. Svedkovi o problémoch, ktoré mala mať žalobkyňa hovorilo, asi 5 ľudí, nezisťoval, či sú v pozícii obchodných zástupcov, dosť vo veľkom sa o ňom rozprávalo.

Svedok C. Š. uviedol, že nemal žiadnu vedomosť o konflikte medzi účastníkmi.

Z výsluchu svedkyne Y. C. súd zistil, že celá jej rodina sú klienti Z., všetky zmluvy uzatvárala žalobkyňa. Nemala vedomosť o tom ,že by žalobkyňa mala nejaké problémy, alebo zhoršenú povesť. Po uzatvorení zmlúv však niečo také počula, a keď jej aj žalobkyňa navrhla iné produkty o tieto už záujem nemala. Pri jednom odchode žalobkyne z domácnosti svedkyne v E., ostala žalobkyňa zarazená neistá, povedala niečo v tom zmysle, že zasa je tu zasa ma bude obťažovať. Žalobkyňa svedkyňu poslala domov, aby sa o to viac nezaujímala. Neskôr sa svedkyňa so žalobkyňou o tomto rozprávali. Žalobkyňa jej povedala, že pri odchode z jej domácnosti mala haváriu lebo ten muž, ktorého meno jej nepovedal, žalobkyňu sledoval. O tom, že sa malo jednať o odporcu sa svedkyňa dozvedela od žalobkyne až v súvislosti s týmto konaním. Keď jej následne žalobkyňa ponúkla ďalšie ponuky, svedkyňa o tieto nemal záujem, jednak preto, že celá rodina poistné zmluvy mala, ale aj preto, že žalobkyňu niekto sledoval. Svedkyňa mala nepríjemný pocit z toho, aká bola žalobkyňa roztrasená.

Svedkyňa K. G. uviedla, že je klientov Z.. Asi v roku 2005 - 2006 sa dozvedela o nezhodách medzi účastníkmi s tým, že žalovaný ohovára, osočuje žalobkyňu. Svedkyňa si nevedela spomenúť na ľudí, ktorí jej toto hovorili. Boli to ľudia v čakárni u lekárky.

Svedkyňa C. X. vo svojom výsluchu uviedla, že keď ako klientka v priestoroch Z. E. komunikovala so žalobkyňou, žalovaný jej neustále skákal do reči. Asi pred 5 rokmi v domácnosti žalobkyne s príležitosti uzatvorenia poistnej zmluvy bola svedkom neustáleho vyzváňania telefónu, pričom žalobkyňa jej povedala, že jej volá žalovaný. Keď nebrala hovor začal niekto zvoniť na pevnú linku. Po odpojení pevného telefónu niekto búchal na dvere. Pri tejto príležitosti žalobkyňa svedkyni uviedla, že žalovaný jej robí zle, ohovára ju, odháňa jej klientov, vyhráža sa jej, že ju zničí. Keď svedkyňa pracovala pred 6 rokmi v N., jej spolupracovníčky, ktoré bližšie nepozná hovorili, že keď ich žalovaný viezol taxíkom do práce a rozprával im o financiách, žalovaný mal hovoriť, že v Z. pracuje žalobkyňa, aby tam nechodili. Svedkyňa dodala, že pri odchode žalobkyne z D. bola prítomná pri inventúre konanej príležitosti k jej odchodu, všetky zmluvy a zoznamy klientov z D. zostali v D..

Svedkyňa B. T. uviedla, že v roku 2006 chcela uzatvoriť poistnú zmluvu. Bola u žalobkyne ako u obchodného zástupcu poisťovne s tým, že keď čakala na žalobkyňu stalo sa, že nejaká pani a žalobca sa jej pýtali, prečo ide za žalobkyňou, hovorili niečo v tom zmysle, že táto v Z. končí. V dôsledku týchto rečí poistnú zmluvu so žalobkyňou nakoniec neuzatvorila, túto uzatvorila s inou pracovníčkou.

Svedok Š. W. uviedol, že pred 8-10 rokmi pracoval v zahraničí, najlepšie poistenie mali v Z.. Popri cestovnom poistení uzatvoril aj životné poistenie. Zmluvy uzatváral so žalobkyňou. Keďže bol s ňou spokojný chcel pre troch plnoletých synov uzavrieť poistné zmluvy so žalobkyňou. Do Prahy, kde vtedy pracoval prišla iná senická partia. Pri rozhovore o poistných zmluvách sa dozvedel, že sa šíria správy o neserióznosti žalobkyne s tým, že od nej prsty preč. Nezaujímal sa akým spôsobom má byť žalobkyňa neseriózna, avšak na základe tejto informácie s ňou poistné zmluvy neuzavrel. Ani ostatní členovia partie s ňou už po tomto cestovné zmluvy neuzatvárali.

Svedok B.. D. W. v roku 2003 uzatvoril s Z. prostredníctvom žalobkyne zmluvu o penzijnom poistení. Následne na ulici ho potom oslovil žalovaný s tým, že zmluva nie je dobrá je nevýhodná. Má pre svedka výhodnejšiu. Na stretnutie so žalovaným nešiel, už len z toho dôvodu, že forma oslovenia na ulici bola nevhodná. Nevhodná bola aj skutočnosť, že vôbec žalovaný o uzatvorení zmluvy vedel. Svedok vedomosť o trestnom stíhaní žalobkyne mal, nevedel však odkiaľ, uviedol, že asi tým, že E. je malá. Žalobkyňa ho presviedčala, že zmluva je výhodná, zmluvu nezrušil, keďže poistné zaplatil a zrušenie by bolo stratové, avšak jeho dôveru to už narušilo. Tak isto dodal, že aj jeho bývalá manželka o žalobkyni hovorila, vyjadrovala sa o nej hanlivým spôsobom. V tom zmysle, že poistné zmluvy uzatvoril so žalobkyňou, pričom sa nejedná o tú správnu osobu, ktorá by na to mala byť kvalifikovaná. Po tejto informácii svedok už ďalšie poistné zmluvy so žalobkyňou neuzatváral, ktorý samotný fakt je podľa neho vyjadrením jeho názoru. S Z. poistné zmluvy neuzatváral, pretože si túto značku spájal so žalobkyňou.

Svedkyňa B.. L. R., dcéra žalovaného, uviedla, že v roku 2002 nastúpila v Z., priamou nadriadenou jej bola žalobkyňa, pričom obchodným zástupcom dala zoznamy ľudí ktorých môžu obtelefonovať, ako potencionálnych klientov. Zoznamy boli rozdané na porade na formáte papiera A4, pričom uviedla, že sa jedná o zoznamy z jej bývalého zamestnania. Svedkyňa dodala, že nevie, či tieto zoznamy boli dávané na jednej alebo viacerých poradách, každý z poradcov dostal kompletný hárok, avšak každý mal vyznačené, ktorí klienti sa týkajú jeho. Na zoznamoch nebolo žiadnym spôsobom označené skupina alebo firma do ktorej tieto mená mali patriť alebo si túto skutočnosť svedkyňa nepamätala.

Svedok D. A. uviedol, že žalobkyňu oslovil, aby pracovala pre spoločnosť Kapitol, keďže vedel, že je dobrým predajcom. Bolo to asi v septembri 2001, žalobkyňa mu povedala, že má výpis D., kde sú celé kontá, saldá, nasporené peniaze. Tieto zoznamy žalobkyňa svedkovi ukázala. Boli to zoznamy

na rastrovom počítačovom papieri asi 20 - 30 stránok. Že to bolo v septembri 2001 si pamätá podľa poistnej zmluvy synov, ktorú vtedy so žalobkyňou uzatvoril. Na papieroch nebolo vyznačené odkiaľ pochádzajú, avšak žalobkyňa mu to povedala. Po predložení perforovaného počítačového papiera svedok na pojednávaní nevedel uviesť, či sa jedná o zoznamy ktoré mal predtým vidieť, po 11 rokoch si to nepamätal. Trval, však na tom, že žalobkyňa mu k zoznamom uviedla to čo uviedol vyššie.

Svedkyňa Y. R. na pojednávaní uviedla, že od roku 2001 do začiatku roku 2004 pracovala ako regionálny riaditeľ v Z. a oboma účastníkmi prichádzala do styku. Uviedla, že existovala databáza klientov poisťovne Z., ktorá bola podľa istého kľúča ústredím rozdeľovaná na jednotlivé obchodné zastúpenia, teda ktorá časť tejto databázy pôjde do E., ktorá inam. S týmito databázami oblastný manažéri pracovali s tým, že ich boli povinný poskytovať obchodným zástupcom. O existencii sporu medzi účastníkmi svedkyňa mala vedomosť s tým, že žalobkyňa mal pracovať s databázou inej spoločnosti. Svedkyňa sa domnievala, že toto nebolo možné, pretože obchodný zástupcovia nestíhali spracovávať databázu klientov Z., nie to, aby stíhali spracovávať databázu iných spoločností. Po roku 2004 na porade oblastných manažérov regionálny riaditeľ neprítomnosť žalobkyne vysvetlil stým, že bola stiahnutá, lebo sa niečo preveruje. Podľa názoru svedkyne bola žalobkyňa sporom poškodená už len prinajmenšom vo finančnej oblasti, keďže stiahnutím z pozície oblastného manažéra dochádza k finančnej strate. Svedkyňa uviedla, že podľa jej názoru v takom malom meste ako je E., jednalo aj o spoločenskú ujmu. A keďže spor nie je vyriešený táto trvá dodnes. Pri spoločenských akciách Z. niektorí so spolupracovníkov robili narážky v tom zmysle, že z trestného stíhania žalobkyne sa tešia.

Svedok G. N. uviedol, že žalobkyňa chcela, aby pracoval pre spoločnosť Z.. Pri ich rozhovore hovorila o zozname klientov. Tieto zoznamy boli na stole, svedok nevedel uviesť o databázu ktorej spoločnosti sa jednalo.

Z výsluchu svedkyne B.. B. R., že od roku 1998 pracuje v D., od roku 2004 vo funkcii vedúca odboru bezpečnosti. Od svojho vzniku odbor viedol agendu trestného oznámenia na žalobkyňu, ktorej obsahom bolo len samotné trestné oznámenie. Ďalej v tejto zložke je odpoveď na dopyt právneho zástupcu žalovaného ako aj odpoveď na dopyt súdu v súvislosti s trestným stíhaním. Do styku s týmto prípadom svedkyňa dochádza len písomne. Svedkyňa dodala, že dňa 9.4.2001 bolo žalobkyni zaslané upozornenie, ktorého obsahom bolo to, že napriek ukončeniu zmluvného vzťahu naďalej vybavuje klientov D.. Svedkyňa si nebola istá, či ako príloha podania žalovaného ktorým oznamoval možnosť medializácie ním tvrdených skutočností boli aj zoznamy klientov D.. Podľa fotokópie tohto podania, kde je odfotená aj spinka k tomuto podaniu bolo niečo pripnuté. Podľa názoru svedkyne ,ak by prílohou tohto podania neboli zoznamy klientov D., s pravdepodobnosťou 99,9 % by na žalobkyňu trestné oznámenie podávané nebolo. Trestné oznámenie na žalobkyňu bolo podané na základe podania žalovaného zo dňa 23.1.2004. Z trestného oznámenia však vyplýva, že žalovaný toto podanie podal s prílohami, ktoré obsahoval zoznam klientov D.. Trestné oznámenie by D. podávalo aj v prípade, že by v podaní žalovaného nebola zmienka o prípadnej medializácii úniku informácií.

Svedok H. I. uviedol, že asi pred 5 alebo viac rokmi hľadal žalobkyňu, keďže s ňou uzatváral poistné zmluvy pre seba aj deti. Keď ju nenašiel žalovaný mu povedal, že žalobkyňa má problémy so zmluvami ktoré uzatvorila s tým, že tieto zmluvy sú problematické. Žalovanému nemal dôvod mu neveriť, keďže vedel, že predtým pracoval v spoločnosti L.. Od tejto doby žalobkyňu nekontaktoval, poistné zmluvy riešil v inej spoločnosti. Touto informáciou sa určite naštrbila jeho dôvera k žalobkyni, z tohto dôvodu ju už následne ani nekontaktoval. Tak isto by ju nekontaktoval ani v súčasnej dobe. Či bola žalobkyňa trestne stíhaná, po tomto svedok nepátral.

Z lekárskych správ týkajúcich sa zdravotného stavu žalobkyne súd zistil, že táto má zhoršený zdravotný stav v období po roku 2004.
Zo záznamu o poskytnutí prvej lekárskej pomoci zo dňa X.X.XXXX vykonanej o 22,30 hodine, G.. C. Š. je uvedené: „Dnes v práci mala incident s podriadeným, ktorý ju vraj psychicky napáda, terorizuje, neustále je v psychickom napätí, dnes ju sotil, pociťuje tlak v prekordiu, bušenie srdca, napätie“.

Podľa § 11 zákona č. 40/1964 Zb Občiansky zákonník (OZ), fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

Podľa § 13 OZ, fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadosťučinenie. Pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

Podľa Z III (s. 172 a 173) „pre úspešné uplatnenie práva na ochranu osobnosti stačí zistenie, že zásah bol objektívne spôsobilý narušiť alebo ohroziť práva chránené ustanovením § 11 OZ. Nevyžaduje sa vyvolanie následkov“.

Podľa Z III (s. 191) „právo na ochranu osobnosti občana podľa ustanovenia § 11 a násled. OZ sa ako právo rýdzo osobnej povahy nepremlčuje. Premlčuje sa však právo na náhradu škody spôsobenej neoprávneným zásahom do práva na ochranu osobnosti (16 OZ), pretože ide o majetkové právo. Premlčacia doba sa riadi ustanovením § 106 OZ“.

Podľa § 100 ods. 1 OZ, právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovolá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

Podľa § 100 ods. 2 OZ, premlčujú sa všetky majetkové práva s výnimkou vlastníckeho práva. Tým nie je dotknuté ustanovenie § 105. Záložné práva sa nepremlčujú skôr, než zabezpečená pohľadávka.

Podľa § 100 ods. 3 OZ, nepremlčujú sa takisto práva z vkladov na vkladných knižkách alebo na iných formách vkladov a bežných účtoch, pokiaľ vkladový vzťah trvá.

Podľa § 101 OZ, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plyne odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

Z takto vykonaného dokazovania a výsluchu svedkov navrhnutých účastníkmi vypočutých v tomto konaní, mal súd preukázané, že tvrdenia uvádzané žalobkyňou v samotnej žalobe, doplnené v priebehu konania jej výsluchmi, sú opodstatnené. Z výsluchu klientov žalobkyne mal súd preukázané, že trestné konanie vyvolalo reči o jej neserióznosti, ktoré logicky ovplyvnili mienku klientov v tom smere, že nemali záujem so žalobkyňou uzatvoriť poistnú zmluvu. Z výsluchu kolegov spoločnosti Z. mal súd preukázané, že žalobkyňa v dôsledku prebiehajúceho trestného stíhania bola poškodená už len tým, že jej ako oblastnej manažérke neboli zasielané plnohodnotné databázy klientov. Svedkyňa N. Š. vo svojej výpovedi potvrdila, že s jej vtedajším nadriadeným B.. F. dlhodobo hovorili o možnosti odvolania žalobkyne z funkcie oblastnej manažérky, čo už samo o sebe je podľa jej názoru poškodeným dobrého mena žalobkyne. Nakoniec z tejto funkcie odvolaná aj bola, pričom táto uviedla, že z iného dôvodu, ako pre trestné stíhanie, to byť nemohlo, keďže žalobkyňa patrila medzi najlepších pracovníkov. Ďalej to, že konanie žalovaného vyvolalo skutočne zásah, ktorý nielenže bol spôsobilý narušiť a ohroziť osobnostné práva žalobkyne chránené § 11, najmä jej dôstojnosť, česť a dobré meno ale aj fakticky tieto následky spôsobil, podporuje svedecká výpoveď jej priameho nadriadeného B.. C. E.. Tento uviedol, že sa rozhodol pre odvolanie žalobkyne z pozície oblastnej manažérky len z dôvodu prebiehajúceho trestného stíhania, nakoľko nadobudol pocit, že ak by takúto osobu nechal na takejto pozícii, boli by ohrozené obchodné výsledky skupiny za ktorú zodpovedal. Prirodzene, že v dôsledku tohto preradenia na nižšiu pozíciu klesli aj príjmy žalobkyne.

Súd mal z výsledkov vykonaného dokazovania preukázané, že žaloba žalobkyne bola podaná dôvodne. Súd mal z trestného spisu XT/XX/XXXX preukázané, že žalovaný svojím oznámením, že žalobkyňa

mu odovzdala zoznam klientov spoločnosti D. inicioval, že D. podala na žalobkyňu trestné oznámenie pre trestný čin ohrozenia obchodného tajomstva, bankového tajomstva a daňového tajomstva podľa § 122 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov a následne dňa 11.3.2004 sa proti nej začalo viesť trestné stíhanie. Hore uvedeným rozsudkom OS Senica v trestnom konaní z hore uvedených dôvodov bola žalobkyňa spod obžaloby oslobodená. Pozoruhodnou je skutočnosť, že už v tomto konaní v odôvodnení rozhodnutia súd charakterizoval vzťah účastníkov ako „zlý až nenávistný". Konanie žalovaného majúceho za cieľ poškodiť žalobkyňu sa skladá z mnohých čiastkových skutkov, o čom svedčia výpovede vypočutých svedkov, avšak aj citovaná lekárska správa G.. C. Š. zo dňa X.X.XXXX a v neposlednom rade aj svedecká výpoveď svedkyne C., potvrdzujúca incident medzi účastníkmi ktorý sa odohral v obci E.. V tomto kontexte aj podanie žalovaného zo dňa 23.1.2004 adresované D. je potrebné hodnotiť ako jeden z mnohých skutkov, ktorými žalovaný sledoval poškodzovanie žalobkyne. Nie je však s určitosťou možné tvrdiť, že by týmto podaním sledoval priamo jej trestné stíhanie, avšak v tejto súvislosti je možné tvrdiť, že týmto konaním vôbec nemienil plniť oznamovaciu povinnosť uloženú mu trestným zákonom (§ 167, 168). Tento záver vyplýva aj z formulácie tohto listu v ktorom upozorňuje, že v prípade nekonania D. poskytne informácie aj médiám, čím bude táto spoločnosť poškodená. Predmetné konanie žalovaného teda nemožno označiť inak, než účelové s cieľom skompromitovať osobu žalobkyne v čo najväčšom rozsahu. Ďalej ako vyplýva z dokazovania vykonaného výsluchmi nadriadených a podriadených ako klientov žalobkyne, títo mali vedomosť o uvedenom trestnom stíhaní. Vďaka rečiam, ktorých zdrojom bolo toto trestné stíhanie, žalobkyňa sa stala témou číslo jedna nielen medzi kolegami v práci, ale aj v spoločnosti, minimálne na seba pútala neželanú pozornosť. Ako vyplýva zo svedeckých výpovedí väčšiny klientov žalobkyne, tak ich vzťah voči žalobkyni sa výrazne narušil po tom, ako nadobudli vedomosť o jej trestnom stíhaní eventuálne o tom, že mala zneužívať údaje o klientoch z predošlej práce. Súd mal z výsluchu jej nariadeného B.. C. E. preukázané, že žalobkyňa bola v dôsledku prebiehajúceho trestného stíhania preložená na nižšiu a menej platenú pozíciu v rámci spoločnosti Z. z manažéra skupiny na rodinného poistného poradcu. K uvedenému preradeniu podľa jeho vyjadrenia došlo preto, že tento nepokladal za vhodné z hľadiska ochrany dobrého mena spoločnosti Z. a skupiny, za ktorú zodpovedal, aby osoba trestne stíhaná bola vo funkcii manažéra skupiny. Subjektívne zhodnotil, že ak by on bol klientom, neuzatvoril by zmluvu s človekom, o ktorom vie, že je stíhaný. Z uvedeného je zrejmé, že tento sa pri jej preradení na nižšiu pozíciu vôbec nezaoberal prezumpciou neviny a teda odhliadnuc od výsledku trestného konania vedený len vlastnou úvahou a presvedčením, žalobkyňu bez právneho dôvodu preradil na nižšiu pozíciu. Žalobkyňa, ktorá svoje pracovné povinnosti si vždy plnila svedomito v spoločnosti v dôsledku konania žalovaného morálne poklesla, prišla o dôveru kolegov, klientov, ba aj kamarátov a známych a o jej osobe sa začali šíriť pochybnosti, de facto bola narušená jej česť, dôstojnosť a dobré meno. Prirodzene jej dovtedajšie výsledky a celkové snaženie sa ako aj dovtedajšia kariéra bola a je poznačená tvrdeniami žalovaného. A fakt, že bola oslobodená spod obžaloby ju „nálepky" podvodníčky automaticky nezbavil. Prirodzene, že celá táto situácia na žalobkyňu pôsobila veľmi stresujúco a frustrujúco, čo sa, ako vyplýva z priložených lekárskych správ, v značnej miere negatívne prejavilo na jej zdravotnom stave. Z uvedeného mal súd bez pochýb preukázané, že žalovaného neoprávnený zásah bol nielen objektívne spôsobilý narušiť alebo ohroziť osobnostné práva žalobkyne chránené v zmysle usta. § 11 OZ ale aj vyvolal najmä v pracovnom prostredí žalobkyne reakciu svedčiacu o znížení jej dôstojnosti a vážnosti v značnej miere. A teda žalobkyňa sa oprávnene domáhala morálneho zadosťučinenia formou ospravedlnenia v zmysle ustanovenia § 13 ods. 1 ako aj práva na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v zmysle ustanovenia § 13 ods. 2 OZ.

Nakoľko však právny zástupca žalovaného vzniesol námietku premlčania uplatnenej náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, súd sa zaoberal otázkou premlčateľnosti eventuálne nepremlčateľnosti tohto prostriedku ochrany práva na ochranu osobnosti podľa § 11 OZ v spojení s ustanovením § 13 ods. 2 a 3 OZ. Je nepochybné, že právo na ochranu osobnosti nepodlieha režimu premlčania. Osobitne je však potrebné riešiť otázku prostriedkov jeho ochrany, ktoré sú upravené v § 13 ods. 1 a ods. 2 OZ, na ktoré ako vyplýva zo zákona, je vždy potrebné prihliadať samostatne, nakoľko, ak by to tak nebolo, bolo by vylúčené kumulovanie týchto prostriedkov. A teda kým prostriedky zabezpečenia ochrany osobnosti upravené v ustanovení § 13 ods. 1 OZ nepodliehajú režimu premlčania, právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v zmysle ust. § 13 ods. 2 OZ je právo, ktoré má výrazný majetkový charakter a teda aj podlieha režimu premlčania. Nakoľko ide o právo, ktoré sa svojou satisfakčnou funkciou podobá na reparačnú funkciu majetkového práva, teda práva na náhradu škody a teda sa aj premlčuje ako každé iné majetkové právo v trojročnej premlčacej lehote, ktorá začína plynúť odo dňa, kedy tento nárok mohol byť uplatnený prvý krát. Uvedené závery súdu podporuje aj rozhodovacia činnosť NS SR, ktorý napríklad v rozhodnutí 1 Cdo 100/2009 zo dňa 30.11.2009 deklaruje: „Ak je obsahom nároku na

náhradu nemajetkovej ujmy požiadavka na zaplatenie peňažnej čiastky, potom princíp právnej istoty vylučuje, aby plynutiu času neboli priznané žiadny právne účinky.“ V ďalšom podľa názoru súdu je potrebné upozorniť v tejto súvislosti i na uznesenie NS SR zo 17.2.2001 sp. zn. 5 Cdo 265/2009 podľa ktorého: „Počiatok plynutia všeobecnej trojročnej premlčacej doby náhrady za nemateriálnu ujmu je podľa § 101 Občianskeho zákonníka je viazaný na okamih, kedy došlo k neoprávnenému zásahu objektívne spôsobilého porušiť alebo ohroziť osobnostné práva fyzickej osoby. Premlčacia doba začína plynúť dňom nasledujúcim po dni, kedy došlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv.“ V danej veci treba za deň začatia plynutia považovať najneskoršie deň, kedy sa začalo trestné stíhanie proti žalobkyni t. j. deň 25.3.2005. Trojročná premlčacia lehota teda uplynula dňa 6.3.2008 a teda nárok na náhradu nemajetkovej ujmy uplatnený návrhom podaným na tunajšom súde dňa 10.3.2010 je premlčaný. Na tomto mieste súd poznamenáva, že po tom, ako s náležitou starostlivosťou zistil, že žalovaný zasiahol svojím konaním do osobnostných práv žalobkyne, už nepokračoval v dokazovaní za účelom preukázania opodstatnenosti eventuálne neopodstatnenosti výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch uplatnenej žalobkyňou a to z dôvodu premlčania tohto nároku, kladúc dôraz na hospodárnosť a účelnosť konania a rozhodol vo veci samej tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

Na tomto mieste je potrebné poznamenať, že doterajšia súdna prax ako aj teoretický front, a to ako na území Českej republiky tak aj na území Slovenskej republiky nemal jednotný názor na premlčateľnosť práva na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, a teda v premlčateľnosti tohto nároku boli jednak publikované rôzne názory právnych teoretikov a jednak vychádzali i rozdielne rozhodnutia v posudzovaní tohto nároku z pohľadu jeho premlčateľnosti (napr. rozpor medzi rozhodnutím NS ČR sp. zn. 30 Cdo 1522/2007 zo dňa 28.6.2007 a rozsudok Vrchného súdu v Olomouci sp. zn. 1 Co 63/2003 zo dňa 17.2.2004). Rozhodovacia činnosť NS SR v poslednom období sa však priklonila k názoru, že toto právo, ako osobité právo jednotlivca, má majetkovú povahu a teda podlieha premlčaniu. Pri posudzovaní danej veci súd vychádzal z tých skutočností, že zásah do osobnostných práv žalobkyne zo strany žalovaného bol vykonaný viacerými jeho konaniami, pričom dôsledky takéhoto konania v celku v negatívnom slova zmysle pretrvávajú dodnes. V ďalšom súd vychádzal z toho, že všetky majetkové práva sa premlčujú, pričom výnimku tvoria vlastnícke práva a osobitná úprava nepremlčateľnosti práv podľa § 13 ods. 2 OZ nie je upravená. Podľa § 100 ods. 1, ak sa dlžník premlčania dovolaná nemožno premlčané právo veriteľovi priznať. Na základe princípu istoty právnych vzťahov je nepremlčateľnosť umožnená len u tých práv, ktoré sú v zákone výslovne upravené. Právnu náhradu nemajetkovej ujmy, ktoré je vyjadrené finančnými prostriedkami je jednorázové, je to právo na osobitnú formu ochrany osobnosti fyzickej osoby, ktorá nie je žiadnym spôsobom viazaná na akékoľvek iné právo, z ktorého dôvodu ho nemožno podriadiť pod inštitút záväzkových vzťahov. Ustanovením § 100 ods. 2,3 OZ je obsiahnutý taxatívny výpočet nepremlčateľnosti majetkových práv, pričom tento výpočet peňažnú satisfakciu neuvádza. Pri práve na peňažnú satisfakciu platí trojročná premlčacia lehota, ktorá plynie odo dňa vzniku tohto práva. Napokon pri zodpovednosti za porušenie práv fyzickej osoby, ktoré predstavuje zásah do ochrany osobnosti, nie je objektívna zodpovednosť viazaná na zavinenie. Z týchto dôvodov súd rozhodol tak, ako je vo výrokovej časti tohto rozsudku.

O trovách konania rozhodol súd v súlade s § 142 ods. 2 O.s.p. s určením, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. K takémuto záveru ohľadom trov konania viedli súd nasledujúce úvahy: Žalobkyňa sa vo svojom návrhu domáhala ochrany práva na ochranu osobnosti formou ospravedlnenia v zmysle § 13 ods. 1 OZ a formou náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch v zmysle § 13 ods. 2 OZ. Nakoľko mal súd v danej veci bez pochýb preukázané, že žalovaný svojím konaním nielenže vyvolal nebezpečenstvo narušenia alebo ohrozenia osobnostných práv žalobkyne podľa § 11 OZ, ale tieto aj fakticky narušil a to v značnej miere, priznal súd žalobkyni požadované morálne zadosťučinenie formou ospravedlnení v zmysle § 13 ods. 1 OZ. Čo sa týka nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, hoci boli splnené všetky zákonom predpokladané podmienky na jej priznanie, súd sa ďalej nezaoberal zisťovaním jej výšky a žalobu v tejto časti zamietol z dôvodu opodstatnene podanej námietky premlčania tohto nároku zo strany právneho zástupcu žalovaného. Nakoľko sa čiastočný úspech v zmysle § 142 ods. 2 O.s.p. skúma so zreteľom na uplatnený nárok, najmä z aspektu právneho dôvodu žaloby, t. j. skutkového stavu a právnej normy, ktorá sa mala použiť alebo sa použila pri rozhodovaní vo veci samej, súd vychádzajúc z uvedeného s poukazom na fakt, že žalobkyňa sa svojou žalobou domáhala ochrany osobnostných práv v zmysle § 11 OZ a to jednak formou morálneho ako aj finančného zadosťučinenia, pričom v časti požadujúcej morálne zadosťučinenie bola úspešná a v časti finančného zadosťučinenia bola neúspešná, súd pri určení pomeru úspechu a neúspechu rozhodol tak, že žalobkyňa a žalovaný boli úspešný každý v 50 % uplatneného nároku. Vzhľadom na predmet konania, vyššie uvedené zistenia

a závery súdu podporené právnymi predpismi ako aj súdnou praxou, javí sa tunajšiemu súdu ako spravodlivé rozhodnutie, v zmysle ktorého žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Z uvedeného dôvodu súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu je možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa doručenia jeho písomného vyhotovenia, cestou podpísaného súdu, ku Krajskému súdu v Trnave, dvojmo.

Základnými náležitosťami odvolania sú: všeobecné náležitosti (Z podania musí byť zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, a musí byť podpísané a datované. Podanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis, ak je to potrebné. Ak účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho trovy.), proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1, b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205 a), f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne neplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, môže oprávnený podať návrh na súdny výkon rozhodnutia alebo na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.